

Tanítványok

Kecskés András festői útjai

Akár sorozatot is indíthatnánk arról, miként alakult azoknak az ifjú festőtehetségeknek az útja, akik Gerzson-tanítványnak mondhatják magukat. Gerzson Pál keze alól ugyanis egész csapatnyi fiatal művész került ki, akik magukban hordják a mestertől tanultakat, és ezt elegyítik saját egyéniségükből fakadó festői meglátásaikkal. Mindegyikükön érezhető a Mester hatása – hiszen ők maguk is így, nagybetűvel emlegetik őt –, de egyikük sem lett puszta epigon, hanem újat hozott mind tartalmi, mind formai téren.

Kecskés András festményei messze tájakra, gondolataink, emlékeink, ősi kultúránk történeteinek ösvényeire vezetik a nézőt. A görög mítoszok titokzatossága, letűnt korok díszleteinek varázslatossága és a mediterráneum ragyogó, olvadó színei töltik ki vásznait. Mindent áthat valami ősi békesség, a rendíthetetlen, örökkön létező meditatív csend. Mély gondolatait, álmok és legenda foszlányait leggyakrabban csendéletekben mondja el. A műfaj – ami szintén a nyugalom, a mozdulatlan öröklét egyik legalkalmasabb kifejezőeszköze – megújulni látszik Kecskés András képein. A finom kompozíciókba rendezett tárgyak nemesen egyszerűek, és sosem zsúfolják túl a kép terét. Agyagedények, korsók és amforák, gyümölcsök, a tenger kincsei bújnak meg az újraálmódott világ utcáin, lépcsőin, házaink szegleteiben. A formák kiindulópontja az eredeti nézet, a valós látvány, a végeredmény azonban mégis valami teljesen más összképet ad. Nem absztrahálja, nem vetíti egymásra, nem zárja szigorú koordináta-rendszerbe az alkotóelemeket, mint egy geometrikus szerkesztési elveket valló festő tenné. Ugyanakkor az íves forma egyszer átfordul szögletbe, s a szögletek kerekded alakzatot építenek fel. Egymásba mossa-olvasztja a kontúrokat, a formai elemeket csakúgy, mint a sárgája, és a tenger kékje adja rendkívül finom árnyalatokkal dolgozó palettájának alapját. Fénnyel-árnyékkal, sötét és világos tónusokkal, puha vagy éles színváltásaival úgy bánik, mint Apollón lantja húrjaival. Kisebb-nagyobb részletekből, önálló életre keltett fragmentumokból építi fel nagyméretű kompozícióit. A csendélet ilyen léptékben egészen másként szól, mint a megszokott keretek és méretek között, hagyományos enteriőrökben. A kisebb-nagyobb, geometrikus formát öltő részletek színfoltokká alakulnak, s új egységet,

más látványt hoznak létre, amint együvé kerülnek. Mindaz, ami más, hasonló korú és indíttatású festő esetében cél lenne, Kecskés Andrásnál csak eszköz a saját céljai eléréséhez. A szabatos forma-szegmensek, a gondosan felvitt színek, a többszörösen átgondolt formai és színek kompozíciók mind az új tartalom kifejezését szolgálják. Régi amforákba tölt mai mesét úgy, hogy az ősi legendát is belevegyíti mondandójába. A teremtett világot akarja befogni minden gondolati-érzelmi mélységével együtt. Hagyományokra épít, de megújít formát, szerkesztési és festési módot, és így teremt új művészi közvetítő erőt. Saját benső világából, csendes, sokat látó és átgondoló, érzékenyen reagáló énjéből eredezteteti megállásra készítő képi mondatait. Előadásmódja pedig könnyed s nagyvonalú, de sohasem elnagyolt. Minden részlet, minden alkotóelem pontosan, szabatosan megfogalmazott, és gondosan elhelyezett. Mindez azonban csak az alap vázát adja a képnek. Ez a láthatatlan, de a felépítmény stabilitását biztosító acélszerkezet. Amit pedig ráépít, az levegős, testtel és léttel teli, színes és megkapó, zenével és csendekkel megkomponált nagyon ősi és nagyon mai festészet – Kecskés András ecsetével.

Sinóros Szabó Katalin, Artmozaik, 2004. június